

לעזאזל שארם — העיקר השלום!

שרהביטחון, משה דיין, אישר לפני שבוע בכנסת שלדעת: מטב שארם-לייך ללא שלום, מאשר שלום ללא שארם-לייך.

הגיון יהיה הגבול הזה בטוח יותר מגבול קלקיליה של ה-4 ביוני 1967. ועוד משהו: האם לא מוכיח, מר דיין, קוצר-ראייה איסטראטגי בתביעתו לנוכחות בשארם-לייך בלבד? למה שלא יתבע גם את נוכחותו בבאב-אל-מאנדב, אשר בפחם הים האדום? למה שלא ידרוש רצף טריי טוריאלי, לאורך החוף הסעודי? מה יהיה אם הערבים יאפשרו לנו חופש-מעבר בתעלה ובמצרי טיראן, אך יסרבו לאפשר לנו יציאה מהים האדום בואכה באב-אל-מאנדב?

רק נוכחותו בשארם-לייך בכוח של גדוד או שניים מהופרים היטב, פלוס האחי זוט קטנה או שתיים פלוס רצף טריי-ריאלי להעברת אספקה, יבטיחו לנו את חופש השיט לאילת. אנב, מה יהיה רחובה של אותה רצועת רצף? האם עשרה או עשרים קילומטר יספיקו, או שגם שם נעמוד עם גבנו אל הים, כאשר מצרים מאיימת לנתק כל רגע את שארם מאילת? אינני מבין לפי איזה

אחרונות" מושפעת מן העובדה שמיטב חכרי הם בעלי-מדורים שם. (א) אין לי חברים ב"ידיעות". (הקירבה שאני חש לעמוס קינן היא קירבה פוליטית, והערכה רבה לכשרון כתיבתו. אינני מכיר עיתונאי אחר במדינה שאת כתבותיו הפור ליטיות הייתי גאה לפרסם בשמי). (ב) גם אילו היו לי חברים טובים ב"ידיעות אחרונות", זה לא היה מונע ממני להגיד טובות או רעות עליהם, או על ה"אכסנייה שלהם לפי הצורך. האם הערתו הבלתי-עניינית של מר אבנרי מוכה אותי עתה לפרש את קילוסיו ושכחיו לפי יחסיו האישיים עם גיבורי מאמריו ומכתביו אל "קורא יקר"? העובדה ש"ידיעות אחרונות" פוסל כל קטע חיובי הנוגע למר אבנרי, לשבוענו ר"ג גם לי (מאז משבר "ציפור הנפש") שר"ג ברת את ליבי, אך אינה יכולה לשמש הצדקה להתעלמות מהעיתון ולאי הבעת דיעה חיובית עליו כאשר, לדעתי, ראוי הוא ל"דבריישבה, ובעיקר בהשוואה לשימומו ה"מפק והמונח הזה ששמו "מעריב". אני אמנם אוהב להנהל חשבונות, אך יש בי

השבוע עובר ושם

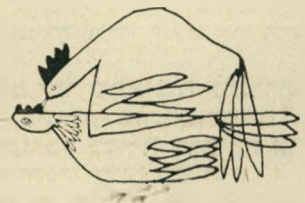
חמישה כושים קטנים

כדי למנוע הלעזות, כאילו הקריטריון לבחירת עובדי מדינה, הוא פוליטי ולא מיקצועי, אני רואה חובה לעצמי להביא את המיקרה הבא. ימים מיספר לאחר שפטר השר שרף את חמשת הארכיטקטים, שלדבריו אינם אנשי אמת ואינם ראויים לאמינות — התייצבו במשרד-השיכון חמישה ארכיטקטים מחוסרי-עבודה, שחמדו את המשרות הפנויות. על מנת למנוע בזיונות נוספים, נערכה למועמדים הפעם בחינה מיקצועית מדוק-דקת שכללה את השאלות הבאות: "האם הנך רואה בשר שרף את האיש המתאים ביותר לעמוד בראש משרד השיכון?" היתה השאלה הראשונה. ארבעה ענו בחיוב. החמישי, ארכיטקט בעל מעוף שאינו קורא עיתונים היסט שנה. הוא נפסל מיד. "אינך איש אמת!" נאמר לו. "האם הנך רואה את מדיניות משרד-השיכון כצודקת ללא סייג?" נשאלו ארבעת הנותנים. שלושה השיבו בחיוב נמרץ. הרביעי, גמגמן וארכיטקט בעל שיעור-קומה, בלע את רוקו. הוא נפסל מיד. "האם הנך תומך ללא היריון בבניית קוביות-בטון בנבי סמואל?" נשאלו שלושת המאשרים הנותנים. שניים השיבו ב"הן" מייד, השלישי, ממאורות הארכי-טקטורה אך כבד-אוזן במיקצת, התבלבל ונעה בשלילה. הוא נפסל מייד. "אין מקום במשרדנו לארכיטקטים שאינם אנשי-אמת!" — הוסיף לו. "האם סיימתם את חוק לימודיכם בארכיטקטורה?" נשאלו שני המועמדים שנותרו לאחר הסלקציה הקפדנית. "לא!" ענו שניהם בענווה אוטומטית של אומרי "הן" מנוסים, ונתקבלו לעבודה ללא זיחוי. לאחר זמן קצר התברר שאחד מהם שיקר. נתברר שהוא סיים את לימודיו בהצטיינות. הוא פוטר מיד.

תשובה לאורי אבנרי

מכל העיתונים בהם השתתפתי כבעל-מדור, "העולם הזה" הוא היחיד שהעניין לי עד כה, חופש-ביטוי מוחלט, מר אבנרי לא פסל, השמיט או תיקן שורה או מילה אחת מתוך דברי, אמילו כאשר הבעתי דיעות שולן נכצא חן בעיניו. גם בשבוע שעבר, כאשר דבריי-השבח ש"חילקתי ל"ידיעות אחרונות" הרגינו אותי, לא ערך מר אבנרי את דברי, חופש-ביטוי זה, המהות תנאי ראשון להשתתפותי בכל עיתון, יש בדעתי לנצל גם להבא. עורך העיתון ראשי, כמובן, להנהיג לי דיעות ולהתחכך איתי בכל דרך שנוראית לו. חילוקי-דעות גלויים בתוך העיתון הם, בסופו של דבר, לטובתו של העיתון, ו-ממילא לטובתם של קוראיו.

אם כן, כללית, אינני מקבל את הסתייגותו של אורי אבנרי מהמחמאות שחילקתי לי "ידיעות אחרונות", אף כי אני מסכים ש"העיתון, בחלקו לפחות, מטיף לסיפוח שט"ח, חידוש המלח"מה, הנהגת עונש מוות ורעיונות חשוכים אחרים, הם אני נלחם. לא אמרתי ש"ידיעות אחרונות" הוא עיתון טוב, או שאני מסכים לכל הדעות המבועות בו. עיתון יכול להיות מעניין גם כאשר אינך מסכים עם דיעותיו. מה

גם שהמחמאות שלי היו יחסיות. אמרתי ש"ידיעות" הוא עיתון הרבה יותר מעניין מ"מעריב" ואני עדיין טוען שהוא עורך יותר טוב, כתוב יותר טוב והרבה יותר ליבראלי וישר מ"מעריב". כל המומים שבאנשי מוצא ב"ידיעות" מצויים בריכוז הרבה יותר גדול ב"מעריב" מבחינה פוליטית (כמו שהינריך היינה אמר על הכומר והרב) שניהם מסריחים. אלא ש"ידיעות" מסריח פחות. אם קיימים ביניהם הבדלים, הרי הם כולם לטובת "ידיעות אחרונות", שכן הוא לפחות נותן דריסת-רגל (אם כי לא חופש-ביטוי מלא) לפובליציסטים ליברליים ושמאלניים כמו עמוס קינן, בועז עברון, מרדכי בנטוב, זיחה יריב, חיים חפר ואחרים, ואילו בנן החיות הדרוסניות של "מעריב" אינך שומע ציוץ וחצי של צפור-שלום. השאלה המוסרית שאורי אבנרי מעורר, ביחס לעצם נכונותו של "איש שוחר-שלום ורוודף-צדק להשאל את שמו, תמורת תשלום נאות, כדי לעזור בהפצתו של עיתון ה"שוטף את מוח הציבור לטובת המלחמה ואי-הצדק", נראית בעיני בלתי-ישרה וחסרת תכונה פוליטית. לדעתי, זו לא רק זכותו של איש-שמאל להשתתף בעיתון מיניקציוני — זו חובתו המוסרית, החברתית והפוליטית. ברצון הייתי כותב מדור קבוע (חינם!) ב"הצופה".

מתי כבר יפטרו את אלמוג?

אני חוזר, אפוא, ושואל מתי כבר יפטר האיש? מתי תשחרר אותו רשות ה"שירות מעונשה של הבינוניות הזאת? אולי אפשר לצרף למיפגן זה של חוסר-טעם גם את אי-שירות תחרות האיגוד ההיסטורי רית, ולהפטר סוף-סוף ממר אלמוג? למה אני כל-כך מועיין בפיטוריו של מר אלמוג? פשוט מאוד: הוא חיסל את התוכנית שלי בטלחיויה ה"ישראלית" — וזאת משום שלא הייתי מוכן להיות פקיד שלו, ולשמש קריין לרעיונות הגאון נים שלו. יש לי חשבון אישי איתו. מה שנכון — נכון. אבך מה איכפת לכם לחש"בונות האישיים שלי, אם עלי ידו סילוקו תזכה הטלחיויה, ויזכר רבבות הצופים הדבוקים כנכובים למלכותו סאכרינית זו?

כיתבו עוד היום מכתבים אל ה"ד"ר יחיל ואל העיתונים — ודירושו את פיטוריו של אלמוג. (הבולים על חשבונני) אתם משלמים אגרת טלוויזיה? מגיע לכם מנהל המקליבר של עדי יפה, יצחק ליב, גי, אמנון רובינשטיין, או שולמית אלונגי. אפילו דידי מנוסי יותר טוב מאלמוג. בימים אלה, בהם מגסה הממשלה לה"עיס בעיני הקהל את הסכנה הצפויה לנו מעצם קיום שיחות יארינג, בימים בהם מנסה הממשלה להגיש את החיוב שב-חתימה על הסכם שלום (ללא נסיגה אב-אפשר), שודרה בטלחיויה פארוזייה אחילית על שיחות-שלום בכלל. הפארוזייה מוכיחה שאין טעם בשיחות שלום, שהאנשים העוסקים ב"שיחות כאלה הם אינפאנטליים, המוכנים לפתוח במלחמה על כל שטות ולהחריב את ה"עולם כולו. מי הפיק את הפארוזייה ה"מטופשת הזאת? לא תאמינו. ספרד שוחרת-השלום הפיקה אר"תה. הפאשיסטים האלה, שרצחו וכלאו רבבות אנשים, ששיתנו פו פעולה עם הגרמנים ונתנו מיקלט בארצם לנאצים, הגישו את לעגם לשיחות-שלום לטלחיויה הישראלית, תמור"ת תשלום, אני מתאר לעצמי. ומי האחראי לשידור הפטלות הזו ל"צופים הישראלים? מר שמואל אלמוג, ה"מנהל המוני של הטלחיויה, הגיש לנו את המתנה הזו.